

UPPBYGGELSE OCH TRÖST

”Men den som profeterar, han talar för människor, dem till uppbyggelse och förmaning och tröst.”
(1 Kor. 14:3)

Enkel katekes från den Ortodoxa Kyrkans erfarenhet

UTGIVNING VAR TREDJE MÅNAD AV HELIGA ÄNGLARNAS KLOSTER
AFIDNAI, ATTIKIS, GREKLAND
Vol.I • september - november 2012

✠ INNEHÅLL

Text I: 1 september

Början av det kyrkliga nya året

Text II: *Theotokos* lär ut teologi

Den Heliga Nattvardens mysterium

Text III: Inför tillfället av åminnelsen av upphöjandet av det dyrbara Korset (14 september)

Fromma handlingar kring det heliga Korset

Text IV: Den stora nyttan av allmosegivande

Den "fattiga" ängeln

Text V: Allmosegivande ger de bortgångnas själar lättnad

"Du räddade mig från helvetet!"

Text VI: Abort, så avskytt av Gud, och dess tragiska konsekvenser

Guds barmhärtighet "förföljer" syndare

1 september

Början av det kyrkliga nyåret

Välsigna för oss Indiktionen* av det nya året,
o Du som för människosläktet är både gammal och ny.

Denna dag firar vår Heliga Ortodoxa Kyrka början av det nya kyrkliga året med en särskild gudstjänst, som finns i *Menaion* [månatlig gudtjänstbok] för september.

I denna gudstjänst läses också särskilda böner, som de av de heliga patriarkerna av Konstantinopel, den Heliga Athanasius (1289-1293) och Philotheus (1353-1355, 1364-1376).

* * *

• **Det finns** tre anledningar till denna högtid:

a. Början av året. Efter att ha tröskat skörden under sommaren, blir det liksom en fullbordad av hela året. En ny lantbruksperiod börjar i september och säd säs på nytt i jorden, så att vi kan bli försedda med ny skörd. Sålunda börjar ett nytt år.

• **På** Gamla testamentets tid, på den första dagen av den sjunde judiska månaden, d.v.s. i början av september, firade judarna "nymånens" eller "de ljudande trumpeternas" högtid (3 Mosebok 23:24-25 och 4 Mosebok 29:1-6).

b. Tacksägelse och åkallande. Kyrkan uppsänder tacksägelse

till Gud för Hans goda ynnest mot skapelsen och ber också till Herren om milda vindar, regn i rätt tid och bördig jord; med andra ord att "Gud är nådig och välsignar det nya året", Hans godhets nya år.

c. Vår Herres inträde i synagogan. Idag åminner vi vår Herres inträde i synagogan i Nasaret (vilken synagoga existerar än idag), där Han fick profeten Esaias' bok att läsa. Kristus läser då stycket, i vilket profeten talar i Frälsarens namn: "Herrens ande är över mig [Kristus,

Messias], ty han har smort mig. Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga... till att predika ett nådens år från Herren." (Luk. 4:18).

• **Följaktligen** påminner oss denna högtid idag, om när naturen förbereder sig självt för att gå igenom en ny cykel av årstider, ett nytt år, att Kristus, vår Frälsare, är världens och tidens Skapare, som var inkarnerad för att sammanfatta och återställa allting i Honom själv.

På denna dag, lovar alla kristna i hela världen den Allhelige, Treenige Gud, som skapade och bevarar allting i livet och sänder Sina rikliga välsignelser till hela skapelsen i varje årstid.

Vår Herre Jesus Kristus öppnar det nya årets port, "förkyrklar" natur och tid och kallar oss till

(*) **Indiktionen, Indictio:** "Definition", "förordning" eller "budskap" från den romerske kejsaren angående skatten som skulle samlas in för bibehållandet av trupperna. Denna skatt betalades varje år innan vintern för en tid om femton år. Termen "indiktionen" refererar både till hela femtonårscykeln och till varje enskilt år av perioden.

• Början av Indiktionen = början av varje år i femtonårscykeln = början av nyåret enligt den civila kalendern (förr) = början av det nya kyrkliga året (nu).

■ **Det** skall noteras att när 1 januari till slut var fastställt som början av det civila året, såg inte Kyrkan det som nödvändigt att flytta högtiden i fråga till

Indiktionen.

Apolytikion, den andra tonen.

O skapare av hela skapelsen, som har grundlagt tidsåldrarna och årstiderna i Din kraft: Välsigna detta års krona med Din godhet, o Herre, och bevara vår överhet och Din hjord i frid, genom Theotokos förböner, och fräls oss.

Kontakion, den fjärde tonen.

Du som upplyftes.

O allas Gud, Du som gjort alla tidsåldrar, o ende Herre, i sanning översinnlig till Ditt väsen, förläna Din nåd och Din välsignelse över det år som nu kommer, och, o Du mest barmhärtige, i Din eviga nåd, fräls alla som tillbedja Dig, Du som ensam är vår Härskare, och som med fruktan, o Frälsare, ropa till Dig: Förläna alla människor ett fruktbart och gott år.

att fördjupa oss på nytt i meningen med våra liv: att bli den Heliga Treenighetens tempel, deltagare i Guds liv och, följlaktligen, genom nåd eviga, i den Nya Tiden och den sista tidens Nya Himmel.

Biskop Kyprianos av Oreoi

for Uppein Kyprianos

den dagen, men höll fast vid högtidsordningen **från 300-talet**, som fastställer 1 september som den nya Indiktionen. Den gjorde det, med avseende att den har *sitt eget år*, d.v.s. det **kyrkliga året**, d.v.s. *sitt eget nyår*, d.v.s. den **1 september** och följlaktligen *sin egen kalender*, d.v.s. den **kyrkliga kalendern**, som är fast sammanbunden med **Kyrkans högtidskalender**.

■ **Eftersom** så är fallet, förstår man enklare varför antagandet av den "nya", "reviderade", "gregorianska" eller "civila" kalendern 1924 av de förnyelseivriga ekumenerna, var oriktig. I vilket fall var den verkligen oriktig eftersom den genomfördes inom ramen för felaktig ekumenik.

Theotokos lär ut teologi

Den Heliga Nattvarens mysterium*

I Alamanernas land (en germansk stam från 100-talet) levde det en mycket dygdig präst som hette Pelagius, som hade en särskild vördnad för den allraheligaste *Theotokos*.

Men djävulen var avundsjuk på honom och sådde tankar av tvivel i honom angående den heliga Nattvarden. ”Hur är det möjligt”, brukade han tänka, ”för brödet att bli Kristi lekamen och vinet att bli Kristi blod?”

Han var överväldigad av djup bedrövelse av dessa tankar, men han vågade inte söka råd från någon människa. Han vände sig till Guds Moder själv och vädjade till henne att hon skulle upplysa honom om detta.

* * *

En dag när han firade den Gudomliga liturgin, när han kom till ”särskilt för vår heligaste, renaste, högt lovade och ärorika Härskarinna, Maria, Theotokos” försvann det heliga Artos, brödet, från *diskarion*. Pelagius såg sig omkring, men kunde inte hitta det.

”O, min *Panagia!*” utropade han i förskräckelse. ”Jag förstår att det är på grund av min brist på tro och på mitt tvivel, som Kristus har fattat avsky för mig och försvunnit inför mina ögon, för att jag, ovärdige, inte ska ta emot kommunionen. Bed du honom

att förlåta mig!”

Då såg han den mest strålande drottningen framför det heliga altaret, hållande det gudomliga barnet i sina armar, och hon sade till honom:

”Detta barn är Skaparen av universum, Guds Son och Ord, fullständig Gud och fullständig människa. Det är Han som dog på Korset för världens frälsnings skull och som uppstod från det döda. Också nu, dagligen, på ett mirakulöst sätt, tar Han formen av bröd och vin, av Hans stora kärlek för mänskligheten och är offrad för dem för deras själs helgelse. Rör vid Honom, då och utforska Honom utan rädsla, så

får du se att detta är en verklig syn och detta är en sann kropp av kött och blod, just som jag födde Honom. Detta är precis vad brödet och vinet blir när du firar liturgi. Eftersom människor dock inte kan äta rått kött och blod, är den Allsmäktige i Hans stora vishet, offrad i form av bröd och vin, så att alla har möjlighet att ta del av Honom med längtan och åtrå. Så tag emot kommunionen med fromhet och tro; för att den som tar emot Honom värdigt blir delaktig i Hans gudomliga härlighet.

* * *

Med dessa ord placerade Guds Moder barnet på det heliga bordet och efter att ödmjukt ha vördat Honom, försvann hon.

Prästen tog barnet i sina händer med fruktan och glädje, kysste Honom med vördnad och

konstaterade att detta var ett levande barn av sant kött. Han satte Honom sedan på det heliga bordet, föll till marken och bad med tårar:

”Jag tror, o Herre, och bekänner att Du är Guds Son som är född av den eviga jungfrun Maria. Jag tackar Dig för Nåden som jag bevärdigats idag, ovärdige, och vädjar till Dig att förlåta mig för min tidigare otro. Bevärdiga mig nu att kommunicera av Dig, inte som ett barn, utan som *Artos*.”

Efter att ha bett så med tro, stod han upp och såg framför honom det heliga Artos i dess tidigare form. Han tog emot kommunionen med stor glädje, och fortsatte resten av sitt liv att utföra de heliga Mysterierna med yttersta vördnad.

(*) *Mirakler och uppenbarelser från den Gudomliga liturgin*, [på grekiska] sid. 46-48. Heliga Klostret Parakletos, Oropos, Attikis: 1997.

Inför tillfället av åminnelsen av upphöjandet av det dyrbara Korset (14 september)

Fromma handlingar kring det heliga Korset

Förr i världen:

Innan kvinnor satte in bröd i ugnen, försåg de det med Korsets tecken.

- Husinnehavare brukade rista in ett kors på framsidan av sina hus.
- Konstnärer brukade utsmycka konstverk och kärl med kors.
- Innan soldater gav sig av till strid, brukade de göra korstecknet.

Genom tiderna och fram till idag:

Efter att ha tänt rökelse, tar de troende "blommor från Korset" [stavroloulouda: blommorna som smyckar Korset för högtiden av upphöjandet av det Heliga Korset, vilka delas ut till församlingen] och gör korstecknet över sig själva med dem när de är sjuka, och återfår så sin hälsa.

- De troende gör korstecknet över skålen som de ska baka profora i.
- När basilika från Korset [se notering ovan] placeras bredvid degen, jäser den utan jäst, om det görs med tro.
- Mödrar gör korstecknet över sina barn:
 - innan de klär på sig [på morgonen]
 - innan de går och lägger sig för att sova på kvällen (gör de korstecknet över kudden)
 - innan en måltid
 - innan de dricker vatten (genom att göra korstecknet med glaset i luften)
 - när de skadar sig
 - när de gäspar
 - när de gråter på natten
 - när de får beröm.

- Snickare placerar ett stort träkors på taket på en byggnad.

- Idrottsmän gör korstecknet innan en match eller tävling och efter segern.

- Vi gör korstecknet vid oförutsedda och svåra händelser, såsom vid åskväder, jordbävningar, skottlossning, o.dyl.

- Vid högtiden Theofania, kastas Korset i havet, i sjöar, floder eller behållare för att välsigna vattnet.

- Korset placeras som beskydd på båtar, i bilar, på tåg och i flygplan.

- Herdar bestänker sina hjordar med välsignat vatten varje vår och tackar Gud för att Han bevarat dem från vinterns faror och ber om att Han skall välsigna dem.

- De sätter upp träkors på grindarna till fällorna.

- De ger sjuka djur välsignat vatten.

- Innan de mjölkar, gör de korstecknet tre gånger med handflatan över mjölkspannen och tre gånger igen när de är färdiga; sedan gör de själva korstecknet tre gånger av tacksägelse till Gud för denna Hans dyrbara gåva.

- Munkar och nunnor gör korstecknet innan allt som de gör och varje knut på deras bönbänd består av nio kors.

- Prästerskapet "förseglar" varje handling i Kyrkan med Korsets tecken.

- När det var torra, tog prästen Korset och gick med folket ut på åkrarna, där de hade en procession med åkallande böner, och de tog med sig paraplyer, eftersom det vanligtvis börjar regna efter en sådan procession. Så var det i alla fall förr.

- De makedoniska frihetskämparna [under kampen att befria Makedonien från ottomanerna 1912] hade ett stort vitt kors på sina mössor.

- Många människor gör korstecknet över sig själva när de lämnar sina hus, så att det skall skydda dem vart de än går. När de kommer hem igen, gör de korstecknet igen i tacksägelse.

Den stora nyttan av allmosegivande

Den "fattiga" ängeln*

Den Helige Gregorius Dialogus**, påve av Rom, levde på 500-talet. Innan han besteg biskopstronen i Rom, grundade han ett kloster till den helige aposteln Andreas' ära i Monticello, där han tjänade som abbot i många år, medan han levde ett strikt och asketiskt liv.

En dag knackade en fattig man på klostrets port för att be om allmosor. Helgonet gav honom sex mynt. Efter en stund kom mannen tillbaka och bad om allmosor igen. Helgonet gav honom sex mynt till. När detta hände för tredje gången, hade helgonet ingenting kvar att ge honom, så han gav honom tjänstvilligt ett av klostrets silverfat. Klostrets regler förbjöd att göra något sådant, men helgonets barmhärtiga hjärta kunde inte stå ut med att sända iväg den enträgna tiggaren tomhänt.

Den helige Gregorius fortsatte med samma taktik som påve av Rom. En dag arrangerade han så att tolv fattiga

personer blev inbjudna att äta med honom. Under måltiden lade bara helgonet märke till att där fanns en trettonde gäst, som verkade annorlunda än de andra. I hans ansikte reflekterades en särskilt ädel själ. I slutet av måltiden kallade helgonen honom till sig och frågade:

"Vem är du och hur har du kommit hit?"

"Jag är en Herrens ängel", svarade han. "Jag är den samme som kom tidigare, skickad av Gud för att be om allmosor och du gav mig ett silverfat. Herren har sänt mig för att pröva din barmhärtighet. Av den anledningen har Han också konsekrerat dig till biskop. Från den stunden fick jag den gudomliga befallningen att alltid befinna mig vid din sida och beskydda dig."

(*) "Uppenbarelser och mirakler av änglar", [på grekiska] sid.157-158. Andra upplagan, Heliga Klostret Parakletos, Oropos, Attikis: 1995.

(**) Gregorius I kallas oftast i den ortodoxa kyrkan Dialogus efter hans Dialoger, i väst har han oftast tilltalsnamnet "den Store".

Allmosegivande ger de bortgångnas själar lättnad

"Du räddade mig från helvetet!"*

För några årtionden sedan, i byn Eleias [i västra Grekland], levde en kvinna fylld av Guds nåd vid namn Katerina. Även om hon varken kunde läsa eller skriva, var hon en person som var upplyst av Gud, med en orubblig, levande tro av den sort som de första kristna hade, som kunde gå igenom vatten och eld för Kristi skull, för att inte förneka Honom.

I Katerina var Herrens ord uppfyllda: "allt vad I med tro bedjen om i eder bön, det skolen I få" (Matt 22:21).

I juli, när himlen mörknade av regnmoln och säden väntade på tröskning på fälten och skörden kunde bli förstörd om det regnade, skyndade byborna till Katerina för att be om hennes förböner för att det inte skulle regna. Hon ställde sig då framför Kristusikonen och bad och molnen skingrades!

Om någon blev sjuk, tog de åter sin tillflykt till Katerina, så

att hon skulle göra korstecknet över dem och be för dem. Om den sjuka hade tro, skedde miraklet.

Denna heliga kvinna tog aldrig emot pengar eller gåvor. Hon gjorde allting osjälviskt, med stor enkelhet och naturlig ödmjukhet. Hennes tankar var rena; de var inte besudlade med självbelåtenhet eller högmod. Av den anledningen, förlorade hon inte Guds gåva ända intill slutet av sitt fina liv.

* * *

Vid ett tillfälle kallade byns präst, som var imponerad av resultaten av denna troende kvinnas böner, till sig henne och frågade henne avskilt:

”Katerina, mitt barn, vilken bön läser du framför Kristusikonen?”

Hon svarade med all sin enkelhet:

”Fader, som du vet kan jag inte läsa. Jag säger en bön som min farmor lärde mig:

”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud och

Ordet var Gud!”

Prästen blev förvånad av att höra de första verserna från Johannes’ evangelium. Efter att ha blivit försäkrad om hennes oskuldssfullhet och hennes enkla och djupa tro, sade han till henne:

”Fortsätt be, mitt barn, fortsätt be som du ber nu.”

* * *

Under den fruktansvärda tyska ockupationen 1941, när grekerna var dömda till svält och folk dog av hunger, märktes storheten av Katerinas själ ännu mer. Hennes avlidna man hade lämnat en avsevärd förmögenhet efter sig, som han hade ärvt av sin far, Alexis. Bland annat fanns det i husets källare ett tusen okas [en oka är 1280 gram] vete och två stora krus med olja, som Katerina började dela ut till de hungriga. Han hade en djup tallrik som hon fyllde och delade ut generöst. När de som tog emot allmosan tackade henne, brukade hon säga: ”Tacka inte mig. Vetet är från min svärfars förmögenhet.

Säg: ”Gud, förlåt Alexis”.

Hon hade delat ut femhundra okas när hon såg sin svärfar i en dröm. Det sades om denne man att han var snål även om han var rik. Hon såg honom som fördömd, med hår som räckte ända till marken, i ett eländigt tillstånd.

Katerina tog då en sax och klippte hans hår, skötte om honom och den avlidnes ansikte lyste upp!

Han vände sig då till henne och sade med lättnad:

”Välsignad vare du, min kära Katerina! Genom ditt allmosegivande befriade du mig ifrån helvetet, mitt barn!”

* * *

Berättelsen ovan var återberättad med djup sinnesrörelse av sonen till denna välsignade Katerina och hans maka när de var på pilgrimsfärd till Guds Moder av Varnakova, under ljusa veckan 2009.

• **Här** har vi ännu ett exempel som visar vilken stor lättnad allmosegivande ger till avlidna själar, liksom bönerna som bedes för dem i Kyrkan och av släktingar.

(*)Den andliga världens’ uttryck - himmelska meddelanden, mirakulösa händelser. [på grekiska] Dorida: 2009.

Abort, så avskytt av Gud, och dess tragiska konsekvenser

Guds barmhärtighet "förföljer" syndare *

För ungefär fyrtio år sedan levde det en familj i Chalkidike [Grekland]. De var förmögna och hade två barn, sju och fem år gamla.

När kvinnan blev gravid med deras tredje barn, var hon absolut bestämd att avsluta graviditeten. Trots hennes mans starka invändningar, insisterade hon och gjorde abort i hemlighet.

"Gud kommer att straffa oss", sade mannen till sin hustru.

"Vilken Gud, hördu? Om det finns någon Gud, låt Honom visa Sig för oss nu!"

En söndag en månad senare, när mannen var sjuk, tog modern med sig sitt äldre barn på traktorn för att åka till åkern. Traktorn välte och det sjuåriga barnet dog. Ni förstår vilken sorg och vilken klagan som ägde rum då. Sorgen, förtvivlan och olidliga skuldkänslor var outhärdliga för denna moder, som såg sig själv som skyldig till sitt barns död.

Tiden gick och kvinnan blev gravid igen. Hon insisterade åter på att göra abort. Denna gång var emellertid mannen hård i sitt motstånd. Han till och med hann

upp henne när hon var på väg in till en abortklinik i Thessaloniki och hotade henne med skilsmässa om hon dristade sig att göra abort. På så vis blev hon tvungen att behålla barnet.

Men på grund av hennes envishet och egoism, eftersom hon inte fick sin vilja fram, och kanske också för att "reta" sin man, förbannade hon fostret som hon hade i sitt liv. Vad sade hon? "Må barnet dö innan dess femte födelsedag!" (Denna förbannelse betydde att hon överlämnade sitt barn till djävulen!)

Trots allt, kom tiden då hon födde en vacker liten gosse, som ju mer han växte, blev allt mer charmerande, full av nåd, ande och visdom redan som spädbarn. Han förblindade alla och mest av allt sin mor.

Det gick inte lång tid förrän deras andra barn, en liten flicka, insjuknade i galopperande leukemi. Hon vårdades sina sista dagar på Thessalonikis sjukhus. Det var under den Stora Fastan, fredag kväll. Från ett angränsande rum hördes Akathisten till Guds Moder från radion. Modern grät och medan hon satt i tårar och förtvivlan, såg hon upp i bön på ikonerna av Guds Moder, som hängde över barnets bädd, när hon plötsligt såg en enorm demon över sängen, som sade till henne:

"Hur mycket du än gråter och ropar, så är det förgäves. Detta barn kommer att dö, liksom det andra, som du lovat mig. Jag kommer och tar honom den dag han fyller fem år, som du svurit!"

Så snart hon sett detta, det var förstås ingen annan som kunde se det, svimmade modern. När de lyckades få henne vid medvetande igen, återberättade hon med snyftningar precis vad

hon hade sett. I gryningen dog hennes lilla dotter. Sorgen var så stor för modern att hon fick ett nervsammanbrott och fick vistas några dagar på sjukhuset. En utomordentlig kristen läkare hjälpte henne mycket under dessa svåra stunder.

Modern återhämtade sig och återvände hem. En natt när hon sov, drömde hon en förvånansvärd dröm. (Även om vi vanligtvis inte ska ge uppmärksamhet till vad vi drömmer, så var den här av särskild betydelse). Hon såg sina två barn, den äldre pojken och den yngre flickan, på en fantastiskt vacker plats i Paradiset. Hon hörde dem säga till henne:

"Gråt inte mamma! Vi har det mycket bra här och vi vill absolut inte av någon enda anledning komma tillbaka till den värld du lever i, vilken är ruten..." (På den tiden! Då skulle barnen ha sett världen idag!) "...och smutsig, full av smärta, sorg och svek. Ni som är föräldrar sörjer förstås, men vi som är här lever mitt i glädjen och saligheten, tillsammans med änglarna och ärkeänglarna, Kerubim och Serafim. Men du, mamma, måste se efter vår lilla Micke (barnet hade fått namnet Mikael när han döptes). Var på din vakt, för du har lovat honom till den Onde. Du gav bort honom, mamma, kommer du ihåg? Ni ska åka till Jerusalem under de dagarna som barnet ska fylla fem år och där ska ni fråga efter en

asket vid namn Fader Prodomos. På pojkens födelsedag, måste du vara honom nära, vid hans sida.”

På så sätt, från den dagen och framåt mångdubblades vandan, de åkallande bönerna och de Gudomliga liturgierna, för att modern inte skulle förlora sitt tredje barn.

* * *

Sommaren 1968 kom, då som lilla Mikael skulle fylla fem år. Hans plågade föräldrar gav sig iväg till Jerusalem. De letade efter och fann Fader Prodomos med stora svårigheter, eftersom den tiden var extremt kritisk, då det var krig mellan Israel, Jordan och Egypten. Det var inte lätt att förflytta sig från en plats till en annan, särskilt runt berget Sinai, men de lyckades till slut att komma förbi, på diplomatiska vägar och genom hjälp från den lokala patriarken fann de Fader Prodomos.

Fader Prodomos höll dem nära sig och på morgonen den 12 augusti (pojzens födelsedag) hade han arrangerat med några medasketer som var präster, att de skulle fira på varandra följande liturgier i olika sketer, ända till kvällen.

Fader Prodomos tog diakonens *oraria*, band ihop dem och med det band han lilla Mikael vid det heliga altarbordet. Där, vid det heliga altarbordet,

där pojken var bunden, firade Fader Prodomos den Gudomliga liturgin. Han lät föräldrarna, och särskilt modern, böja knä framför Guds Moders ikon på *Templon* och läsa Akathisten oavbrutet från morgonen till kvällen. De läste färdigt, för att sedan börja om från början igen, under en strid ström av tårar. När den första liturgin var slut, började nästa i en annan kyrka, följd av en tredje, och så vidare, utan uppehåll.

Ungefär mitt på dagen (för att vara exakt, lite efter klockan tolv), verkade det som att det var en fruktansvärd jordbävning; det blev mörkt på platsen och demoner närmade sig, tjutande och skriande, för att gripa lilla Mikael.

Något liknande är beskrivet i Fader Sabbas Bekännaren från det Heliga Berget Athos' liv, då det gällde en munk som skulle överlämnas till demonerna. Precis samma sak hände då, med undantaget att nu kunde demonerna inte göra någonting, eftersom barnets far och Fader Prodomos såg Mikael, som var bunden till det heliga altarbordet, täckt av Gud Moders, Panagias, mantel. På så sätt räddades han!

Det vill säga, Guds Moder besvarade bönerna, de Gudomliga liturgierna, de upprepade läsningarna av Akathisten och

moderns tårar och miraklet skedde!

* * *

Efter många år gick föräldrarna bort i fromhet, efter att ha omvänt sig och ändrat på hela sin livsstil. Förändringen hade orsakats av Fader Prodomos och av miraklet att deras son räddades. Mikael är nu munk på det Heliga Berget Athos med namnet Fader Prodomos, till minne av den tidigare nämnda asketen, som har insomnat.

(*) Protopresbyter Stephanos K. Anagnostopoulos, *Steg på den kristna färden* [på grekiska] Sergoula, Dorida: Ekdotis Hierou Gynaikieou Hesychasteriou “To Genethlion tes Theotokou,” 2011.

- **Postadress:** Convent of the Holy Angels, P.O. Box 51891, 145 65 Agios Stephanos, Attikis, Greece
- **e-post:** mhangels@otenet.gr • **Telefonnummer:** 0030-22950 22582 • **fax:** 0030-22950 22582 • **Publiceras på åtta språk:** grekiska, ryska, engelska, franska, italienska, svenska, tjeckiska och georgiska • **distribueras gratis**
- **Med välsignelse och överinseende** av Hans Nåd Biskop Kyprianos av Oreoi, styrande hierark för den Heliga Motståndssynoden.